

אורי,

שנה עברה.

הזמן עובר מוזר מאז שהלכת. לפעמים זה מרגיש כאילו רק עכשיו עזבת אותנו ותיכף אתה חוזר. לעתים קל יותר להרגיש שלא היית פה אף פעם. אבל רוב הזמן אתה כמו עץ שנעקר, וכל שורשיו השאירו בור שלא אוכל למלא לעולם.

ביום שהלכת לא ידעתי איך אני ממשיך לעמוד, אז נפלתי. ואתה עזרת לי לקום. ונועה וקובי המדהימים, ויפתח ואיתמר, וכל האהובים והאהובים שלך, ואתה במרכז של כל האהבה הזאת.

מאז שהלכת אני חושב הרבה על אהבה. כמה היא יפה, כמה היא עדינה וכמה היא כואבת בחיים. כואב לי לאהוב אותך, את אפל, את רני, את עדי. אני רוצה להאמין שלכם, לך, האהבה כבר לא כואבת. יש בך כל כך הרבה ממנה, אסור שהיא תהיה דבר מלבד טוב.

מאז שהלכת דיברתי עליך עם הרבה אנשים. ניסיתי להבין איך אני מתחיל להכיל את האירוע הזה, את האובדן, שהוא כל כך נורא, ואיך אני יוצר ממנו טוב. עדיין לא הבנתי איך, אבל אני חושב שאני בכיוון הנכון. התשובה בעיני היא להפיץ את האור שלך הלאה. כל הטוב שהיית בחיי, לנסות לרכז אותו לכדי אמת טהורה כזו, ואת אותה אמת - להפיץ אל הסביבה. לכולם מגיע לזכות באור שלך, אפילו כשאתה כבר לא כאן כדי ליצור אותו..

וכל זה אידיאלי מאוד, וטוב, ויפה, אבל במקום בו עמדת נשאר הגעגוע - שאיתו אין מה לעשות. אפשר וצריך להנציח אותך, לזכור אותך, להגשים אותך, לאהוב אותך כל יום כל היום. לגעגוע אין פתרון. אני מתגעגע לצחוק שלך, לרעיונות ההזויים שלך שרק לך היה תעצומות נפש להגשים, לבדיחות שלנו שעד היום אני מנסה להסביר אותן לאנשים שלא יבינו, לחיוך שלך - שרואים את החניכיים ואמא שלי אמרה שזה מעיד על נדיבות ורוחב לב, לריבים המטומטמים שלנו שלמרות שהיינו כל כך דומים איכשהו לא תמיד הצלחנו להגיע להבנה אחד של השני, ובמיוחד לאהבה שהענקת לי. ועכשיו עברה שנה. עדיין יש כאב, כאב דוקר ומשתק, אבל גם עדיין יש אהבה - שפורחת מתוך הכאב ומאירה הכל.

משפחת בר אור האהובים, אתם אנשים מדהימים, חזקים עם כוח רצון וכוחות נפש כל כך גדולים, שרק כשהכרתי אתכם, נפלה בי ההבנה מאיפה אורי קיבל את האור שלו. תודה לכם על הכל. אני אוהב אתכם ומחזק מרחוק ביום הקשה הזה. חיבוק גדול.

אורי,

אל תשאל אם אני אוהב.

אני אוהב. עכשיו ולנצח.

יהלי